Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Betragtninger over den Modstand, som man forgjæves har anvendt for at forhindre Opkomsten af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Det er nu fem og tredive Aar siden Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, og har i den Tid havt at kjæmpe mod al Slags Modstand, som Forfolgelse, Bespottelse og ond Omtale har kunnet ophobe mod den, alligevel er den seirende skreden fremad, voxer og tiltager i Magt og Storhed, trods dens Fjenders Bestræbelser for at tilintetgjøre den. Man har undertiden sammenlignet den med Mahomedanismen, men denne Sammenligning er aldeles feilagtig, naar man tager Hensyn til den forskjellige Maade og de forskjellige Midler, hvorpaa og hvormed de Ældste i Jesu Christi Kirke have udbredt deres Læresætninger, samt Beskaffenheden af de Hindringer og Vanskeligheder, de have havt at overvinde.

Mahomeds Tro blev saa at sige paatvungen Verden. Dens Tilhængere gik ikke ud med et Fredens Budskab, men med Sværdet i Haanden, og Blodsudgydelse og Ødelæggelse udmærkede dem, hvor de fore frem. De anvendte ingen Beviisgrunde af de hellige Skrifter eller oplyste Menneskene om Sandheden af deres Religion. En blind Undertastelse og en tvungen Opramsen af den foreskrevne Bekjendelse: „Der er kun een Gud, og Mahomed er hans Prophet," var Alt hvad der behovedes for at blive en Troende. Ikke saaledes med de Sidste-Dages Hellige. Da Propheten Joseph stod frem og bekjendte at have faaet Himmelens Aabenbaringer og Befaling at gjenoprette Jesu Christi Kirke i dens oprindelige Renhed, gik han ikke ud med Sværdet i Haand, men med Jesu fredelige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og opfordrede Menneskene til at omvende sig fra deres Synder og deres Veies Vildfarelser, troe paa Gud og den Herre Jesum Christum, lade sig døbe i hans Navn til deres Synders Forladelse, saa at de kunde annamme den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse og blive Medlemmer af Guds Rige, efter-

som den bestemte Tid var kommen til sammes Oprettelse paa Jorden, som en Forberedelse for Messiæ anden Tilkommelse og Fredsregjering paa Jorden. Uagtet denne Lære er bibelsk og dens Efterlevelse istand til at frelse og ophøie Menneskene, begyndte alligevel Forfølgelsen strax at rase mod dens Forkynder. Enhver optænkelig List og Paaskud til Forfølgelse, som kunde udbruges af politiske Demagoger og religiøse Charlataner, blev anvendt mod Propheten Joseph, der uforfærdet stod frem og erklærede: „Saa haver Herren talet." Hans Liv blev efterstræbt, han maatte flygte fra Sted til Sted, hans Tilhængere bleve anfaldte af Pøbelhobe, der vare anførte af Præster og Religionslærere; de Troendes Qvinder og Børn bleve mishandlede, myrdede eller drevne ud fra deres Boliger midt om Vinteren at lide Hunger og Kulde, Mændene bleve fængslede, pinede og ihjelslagne, deres Stæder og Landsbyer plyndrede og ødelagte; saadan var den Forfølgelse, som de Sidste-Dages Hellige led af dem, som kaldte sig selv Christne. Og dog hvor forgjæves og frugtesløse vare ikke alle saadanne Bestræbelser for at faae de Sidste-Dages Hellige til at fornegte sin Tro, til at ophøre at organisere sig. Fra Ohio til Missouri, fra Missouri til Illinois forfulgte deres Fjender dem, desuagtet samlede Tusinder sig i Nauvoo, opbygte en smuk Stad og et deiligt Tempel. En fredelig Frist raadede en Tid, men snart opflammedes den rasende Forfølgelse igjen og endte med Propheten Josephs og Patriarchen Hyrums Martyrdød. Sorgens mørke Sky hang over Folket, der syntes ingen Udvei til Frelse, efter menneskelig Anskuelse at dømme; men Herren inspirerede sit Præstedømme, og med Brigham i Spidsen togede Pilgrimsskarerne over de øde Ørkener og sloge sig ned i Klippebjergenes Dale, hvor Lovsange over deres Frelse opstege fra deres taknemmelige Bryst til Israels mægtige Gud, som havde aabnet Udvei for sit Folk og anviist dem et Tilflugtssted i Bjergenes Kamre.

De Hellige vidste, at Zions materielle Velfærd beroede paa et velordnet Jordbrug, paa Udviklingen af Fabrik- og Haandværksdrift; de toge derfor dristigen fat paa ethvert Slags Arbeide, og endskjøndt de havde en tilsyneladende vild og ufrugtbar Natur at bekjæmpe, kronedes tilsidst deres Bestræbelser med Fremgang. Stæder og Landsbyer fremstod, Marker, vandede ved Canaler og Grøfter, der ledede Vandet fra de brusende Bjergstrømme, prangede snart med alle Slags Sæd og Rodfrugter; Haver med alle Slags Frugttræer omgave inden faa Aar de fredelige Boliger; og man skulde troe, at man der vilde lade dem i Fred til at nyde Frugterne af deres eget Arbeide. Men nei! politiske Demagoger og fanatiske Præster opæggede atter Regjeringen i de Forenede Stater til at udsende en Armee for at udrydde Utahs flittige Beboere, der havde havt den Dristighed at voxe til et Folk og forlange Optagelse i Unionen under Navn af Staten Deseret. En Armee blev udsendt mod dem, men Intet kunde forskrække et Folk, hvis Haab og Fortrøstning var til Herren, og som vidste med sig selv, at de paa ingen Maade havde forbrudt sig mod de Forenede Staters Constitution, der hjemlede Enhver Religionsfrihed. Folkets Lederes Uforfærdethed og Viisdom afparerede det tiltænkte Dødshug, og Fjendens Planer bleve tilintetgjorte.

Da Modstanderen saae, at Trusler og bevæbnet Magt ikke var istand til at svække den unge opblomstrende Stat „Deseret" eller tilintetgjøre Folket og dets Ledere, har han forandret sin Taktik, og søger paa en fredelig om end snedig Maade at lokke Bærmen af de Forenede Staters

Befolkning hen til Utah, ved at fremstille paa en glimrende Maade Frugtbarheden af Dalene og Bjergenes Metalrigdom, tænkende derved at faae indført den falskeligen saakaldte Civilisation med dens fordærvelige Skikke og Laster. Det vil heller ikke lykkes; thi Utahs Beboere ere stærke formedelst deres Enighed og Trofasthed mod de Grundsætninger, som Herren har aabenbaret dem. De vide, at Evangeliet maa efterleves, dersom det skal være en Kraft til Salighed for dem, som troe. De vide, at denne Jord kan ikke vorde løst fra Faldet og dets Følger uden en fuldkommen Gjenoprettelse af alle Ting, som er bleven talt af de hellige Propheter siden Verdens Grundvold blev lagt. De vide, at den bestemte Tid er kommen for Prophetiernes Opfyldelse, og at Herren har begyndt sin Gjerning i denne Tid og Slægt, og vil vedblive indtil Rigets Evangelium er bleven forkyndt for alle Stammer, Tungemaal og Folk, Israel, eller de Troende indsamlede fra Jordens fire Qvarterer, de Ugudelige udryddede og Jorden renset ved Ild, ligdsom den i Noe Dage blev renset ved Vand.

Eftersom disse Begivenheder skride frem, vil ogsaa Modstanden mod Jesu Christi Kirke vedblive paa forskjellige Maader; thi Satan, denne Verdens Fyrste, som hersker i de Vantroes Hjerter, vil ikke opgive Kampen, førend han er bunden. De Hellige maae derfor være paa Vagt og bede flitigen, at de kunne være istand til at overvinde alle Fristelser til det Onde, skye Synden under enhver Skikkelse, at de ikke skulle lide Skibbrud paa deres Tro og drages hen til Verden, men forblive standhaftige i den Pagt, de have sluttet til at tjene Herren og fremme hans Sag paa Jorden. Derved berede de sig til at modtage ham, da han kommer i sin Herlighed, og alle Jordens Nationer skulle see den Frelse, han har beredt for sit Folk, der har været ham troe gjennem al Forfølgelse, Forsagelse, Bespottelse, Møie, Miskjendelse og Foragt. Dem vil han anerkjende for sine; dem vil han bekjende for sin Fader og hans Engle; dem vil han give en Plads i sin Faders Rige, at hvor han er skulle de ogsaa være; dem vil han gjøre til Præster og Konger for Gud, og de skulle leve og regjere med ham.

Hvor underlig den Paastand end kan synes for Verden, saa er det dog sandt, at det Folk, som nu bekjender sig for Sidste-Dages Hellige og drage ud fra Jordens Nationer og opbygge Zion, er det eneste paa Jorden, som er i Besiddelse af det sande Præstedømme og det rene Evangelium, hvis Fylde er bleven aabenbaret i Optegnelserne, kaldet Mormons Bog, givne til en Green af Josephs Huus, der befolkede Amerika i Oldtiden. Prophetierne i Mormons Bog bekræfte, stadfæste og tydeliggjøre Prophetierne i Bibelen og ere tydelige og fattelige for Enhver, som under Bøn og Betragtning og med et fordomsfrit Sind ransager samme. Disse Prophetier bære Vidnesbyrd om, at Guds Rige, eller det sidstedages Zion, skal bygges paa Amerikas Fastland og skal ogsaa kaldes det Nye Jerusalem; ligesom Bibelen bærer Vidnesbyrd om, at det gamle Jerusalem igjen skal vorde opbygget, og den førstnævnte blive den vestlige og den sidstnævnte den østlige Halvklodes Hovedstad; thi Herren skal regjere i Zion og Jerusalem og hans Pagtes Folk skal glæde sig ved hans Nærværelse.

Hvad er Hensigten af Evangeliet?

De, som ere ubekjendte med de Sidste-Dages Helliges Grundsætninger, have ofte fremsat saadanne Spørgsmaal som: „Hvad er Hensigten med Evangeliet, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige? Hvilke Fordele tilbyder det dem, der annamme og adlyde samme? Hvad er det bestemt til at udrette for Verden?"

Disse Spørgsmaal ere i Sandhed vigtige, og der vilde udfordres mere Tid og en større Plads i dette Skrift til at besvare dem fuldstændigen, end for Nærværende kan afsees. Vi kunne i Korthed sige, at Hensigten med Evangeliet er at skjenke Frelse og Lyksalighed. Nogen monne spørge: „Hvori bestaaer Frelse?"

Dersom vi kaste vort Blik over Jordens Overflade, finde vi iblandt Menneskene en Mængde Onder, som gjør dem ulykkelige, idet de paaføre dem Sygdom, Lidelser, Qvaler, Utilfredshed og Død. Al den Elendighed, der plager den lidende Menneskehed, enten den er personlig, social eller national, er Følger af Synd eller Afvigelse fra Guds og Naturens Love. Evangeliet er den Plan, som vor barmhjertige og alvise Fader lagde til Verdens og dens Indvaaneres Forløsning, ikke blot fra Syndens Følger, men ogsaa fra Synden selv, paa det at naar Aarsagen var afskaffet, Virkningerne skulde ophøre af sig selv. Hensigten af Evangeliet er at gjøre Mænd og Qvinder fuldkommen lykkelige baade som Individer, Samfund, Nationer og en heel Verden. Enhver Ting, som et dydigt Sind kan forestille sig, der er nødvendigt til at gjøre Fornuftvæsener lyksalige, være sig evigt Liv — hvilket rettelig forstaaet indbefatter Frigjørelse fra Pine, Angest, Sygdom, Død og enhver aandelig og legemlig Lidelse — eller evige Skatte, eller Gjenforening og Samfund med alle vore Kjære, og med de Rene og Ædle, som have beboet denne Jord, — alt Dette og Mere, end vi kunne forestille os, er Evangeliet bestemt til at skjenke; thi Apostelen Johannes siger: „Øie har ikke seet, Øre har ikke hørt, ei heller er der opkommet i noget Menneskes Hjerte at fatte de Glæder, Herren har beredt for dem, som elske ham."

Dog har Menneskene tabt af Syne Virkeligheden af disse Velsignelser, fordi man i Aarhundreder har lært dem at anskue samme paa en saa overjordisk Maade, fremstillende, at de engang skulle nydes paa et uforklarligt Sted udenfor Tid og Rum, hvorved de ere blevne til Myther og Fabler, til phantastiske Drømme, saa at det nu holder haardt at overbevise Menneskene om, at Jesu Christi Evangelium er bestemt til at gavne dem aandeligen og timeligen, til at gjøre dem lykkelige for det Nærværende og berede dem til større Lyksalighed i det Tilkommende. Bibelen er rig paa Beviser for, at Guds Forjættelser til sine Tjenere og Hellige i alle Tidsaldere omfattede timelige Velsignelser af alle Slags saavel som himmelske; ja Evangeliets sande Aand er at gjenopreise Mennesket fra dets faldne Tilstand, forbedre det, gjøre det dydigt, sundt og lykkeligt, tilfreds, og tilsidst sætte det i Besiddelse af et reent, fuldkomment, uforkrænkeligt og udødeligt Legeme formedelst Opstandelsens Kraft. Dette er Frelse i Ordets fulde Forstand, og dersom vi kunde forestille os et Samfund af saadanne Personer, iblandt hvilke Fred, Enighed og Kjærlighed raadede, og hvor enhver Ting, som kan fryde og tilfredsstille Syn, Hørelse, Lugt, Smag og Følelse, stod til deres Raadighed, saavel som al aandelig Nydelse, kunde vi begynde at fatte noget

af det, som Evangeliet er bestemt til at gjøre for Menneskeslægten. Vel maatte Apostelen kalde det „Guds Søns herlige Evangelium."

Tidlig eller sildig vil Antagelsen af Evangeliets Grundsætninger tilveiebringe fuld Frelse for denne Planet. Kiv og Strid, Krig og Blodsudgydelse, Lidelse og Død og Ondt af ethvert Slags vil tilsidst vorde afskaffet, og denne Jord vorde forvandlet til en Himmel, hvor Fred, Skjønhed, Godhed og Kjærlighed vil raade, og hvor de Retfærdige ville nyde et herligt og lyksaligt Hjem. Fred er Aanden af Evangeliet; og da de himmelske Sendebud forkyndte Frelserens — Fredsfyrstens — Fødsel, udraabte de: „Fred paa Jorden og Menneskene en Velbehagelighed."

De hellige Skrifter underrette os ogsaa om, at den Tid vil komme, da en Retfærdigheds- og Fredsregjering skal vorde indført, og da ville „Nationerne omdanne deres Sværd til Plovjern og deres Spyd til Segle, og de skulle ikke lære at føre Krig ydermere;" ja Dyrene skulle ogsaa deeltage i den samme Fredsaand: „En Ulv skal hvile fredelig ved Siden af et Lam, en Parder ved et Kid; og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs tilsammen og deres Affødninger ligge hos hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal lege med en Slange, og et afvant Barn stikke sin Haand i en Basilisks Hule. De skulle ei gjøre Ondt og ei fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden er da fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." (Esaias 2 og 11 Cap.)

Saa stort et Maal har Gud sat for Evangeliet; det er derfor Frelsens og Saliggjørelsens Plan, som til forskjellige Tider og Uddelinger har været forkyndt, men som formedelst Menneskenes Gjenstridighed og Frafald har været borttaget fra Jorden i de lange Mellemrum, da Vankundighed og Mørke rugede over Menneskenes Sind; ja selv i de forløbne Aarhundreder, siden Christus og hans Apostlers Dage, har Christenheden forladt det givne Mønster, tabt Velsignelserne, indsat Menneskebud, brudt den evige Pagt, hvorfor en Fornyelse af Evangeliets Uddeling gjordes nødvendig, paa det at Herrens Planer og Hensigter med denne Jord og dens Indvaanere maatte vorde opfyldte, og Forjættelserne, givne til Fædrene, træde i Kraft. Lytter derfor, o Jordens Indvaanere, og giver Agt; thi den bestemte Tid er kommen til Fuldbyrdelsen af hvad Herren har talet. Betænker Eder forend I forkaste det Vidnesbyrd, der bringes Eder af de Sidste-Dages Hellige; foragter dem ikke, fordi Fleertallet af dem ere enfoldige og ulærde; det har behaget Herren i sin Viisdom, som er høiere end Menneskenes, at udvælge de for Verden Daarlige for at beskjæmme de Vise, og de for Verden Skrøbelige for at beskjæmme de Stærke, og de for Verden Uædle og Ringeagtede for at tilintetgjøre dem, som troe sig være Noget; paa det intet Kjød skal rose sig for ham." Thi Christus udsendte ikke sine Tjenere at prædike Evangelium med vise Ord, men med Aandens Kraft og Overbeviisning, at Frelsens og Saliggjørelsens Plan kunde blive forkyndt med simple, fattelige Ord, og saaledes forstaaes og annammes af alle Oprigtige, hvadenten de ere rige eller fattige, fornemme eller ringe; thi Evangeliet er en Kraft til Salighed for hver den, som troer og adlyder.

Joseph Smiths Levnetslob.

Februar 1840. (Fortsat fra Side 253.)

Han underrettede mig om, at Aarsagen, hvorfor de negtede at undersøge vort Andragende, var, at Repræsentanterne fra Øvre-Missouri gjorde en heftig Modstand og anvendte deres yderste Anstrængelser, hvilket lykkedes for dem, saa at de tilsidst fik Majoriteten til at sætte sig imod det. Grunden til deres Handlemaade var, at en af Repræsentanterne, Hr. Ashley, havde været med i Myrderiet ved Hauns Mølle, og Cornelius Gilliam havde været Leder af den første Pøbelhob i Davies County, til hvis Undertrykkelse Militsen var bleven sammenkaldt.

Hr. Linn sagde, at dersom Sagen kom til Forhandling i Congressen, skulde den blive nøiagtig drøftet, og de (Committen) vilde faae Fuldmagt til at samle Vidner og Dokumenter; thi dersom vi havde nogen Ret til at fordre Skadeserstatning af de Forenede Stater, saa havde de det samme, hvis alle de Beskyldninger, som fremførtes mod „Mormonerne," vare sandfærdige, i hvilket Tilfælde de havde Ret til at fordre Regjeringen til at betale Omkostningerne for Krigen mod „Mormonerne;" men endelig syntes han at misbillige Udryddelsesordren, der var bleven samtykket af Hr. Jamieson eller udgiven af deres Legislatur, men som Ingen nogensinde havde tænkt at bringe til Udførelse. Han sagde, at General Clark blot raadede „Mormonerne" til at forlade Staten. Hertil svarede jeg, at de havde General Clarks Tale for sig, at jeg igaar havde anført Noget af dens Indhold, og dersom det var nødvendigt, kunde jeg bevise min Paastand med fire eller fem hundrede edelige Vidnesbyrd.

Derpaa fortalte Hr. Jamieson om de Fangnedes Flugt og sagde, at han ikke havde nogen Tvivl om, at de jo kunde faae et retfærdigt Forhør istand i Missouri; thi han vidste med Bestemthed, at Legislaturen havde udgivet en Lov, efter hvilken de selv havde Ret til at vælge hvilketsomhelst County i Staten, de ønskede, at blive forhørte i. Jeg svarede, at jeg vidste, at eiк saadan Lov var udkommen, men desuagtet kunde de ikke opnaae at faae noget Forhør afholdt i det County, de ønskede; thi de bleve tvungne til at reise til Boone, medens de ønskede at blive forhørte i Palmyra, hvor de havde deres Vidner, ligesom sidstnævnte County desuden blot laa sexten Mile (engelske) fra Floden, hvorimod det andet laa langt derfra. Han vidste, at Dommer King ganske vist ikke vilde handle tvertimod Loven. Jeg sagde ham, at blandt de fremlagte Dokumenter fandtes flere edelige Vidnesbyrd, der indeholdt nogle hidtil ukjendte Oplysninger angaaende Dommer King. Hr. Linn ønskede derpaa at vide, om de edelige Vidnesbyrd vare fra Andre end „Mormonerne." Jeg svarede, at der vare nogle andre, men hvormange vidste jeg ikke. Han ønskede da at vide, om de vare attesterede, og om nogen Retsskriver havde undertegnet Forretningen. Jeg sagde, at den var stadfæstet af Protokolretten og forsynet med Retsskriverens Navn.

Efterat disse og nogle andre Ting vare blevne omtalte, afslog Committeen at tage Sagen under Overveielse. Kun de samme tre Medlemmer, som vare tilstede igaar, mødte idag. Formanden bemærkede, at de ikke havde yttret deres Mening om Sagen, idet han derhos sagde, at han vidste hos sig selv, hvorledes han betragtede Sagen. Jeg troer efter Alt,

hvad jeg har kunnet bemærke, at Hr. Smith fra Indiana vil blive en af dem, der vil staae paa Retfærdighedens Side, men hvad Udfald Sagen vil faae kan jeg ikke sige. Hr. Crittenden og Hr. Strange ere to fraværende Medlemmer af Committeen.

Eders hengivne
Elias Higbee.

Løverdagen den 22de skrev Dommer Higbee til mig fra

Washington, den 22de
Februar 1840.

Kjære Broder! — Jeg er just vendt tilbage fra Committeens Forsamlingsværelse. Idag mødte en Hr. Corwin fra St. Louis i Committeen. Han har forhen været demokratisk Bladudgiver. Han udtømte sit Forraad, der udelukkende bestod af en Deel sammenhobet Nonsens, et passende Stof for saadanne Herrer at øve sine Tanker paa. Han sagde ikke, hvad han vidste, men hvad nogle Herrer havde fortalt ham, for Exempel den religiøse General Clark og Andre. Jeg maa bekjende, at det flere Gange var haardt for mig at tilbageholde mine Følelser, men det lykkedes mig dog temmelig godt. Hr. Jamieson og Hr. Linn anstrængte sig for at indprente den Mening hos Forsamlingen, at Joe Smith, som han kaldte ham, ganske ledede Folket ved Aabenbaring baade i timelige, borgerlige og politiske Anliggender, og at han ved dette Middel havde faaet alle „Mormoner" til at stemme paa dem, han ønskede, med Undtagelse af to Personer. Men da jeg fik Leilighed til at tale, bemærkede jeg, at Joseph Smith aldrig ledede Nogen, der hørte til Kirken, i disse Anliggender, da vi ikke troede, at han havde Myndighed dertil, ligesaa lidt som han nogensinde forsøgte paa at udøve en saadan Magt. Jeg sagde, at Aabenbaringerne kun angik Kirkens aandelige Anliggender, og da Bibelen var vor Rettesnor, antoge vi ingen Aabenbaringer, som vare stridende mod den. Jeg bemærkede tillige, at vi ikke vare saadanne Dumhoveder, som han maaskee gjerne vilde faae Folk til at troe, vi vare — foruden nogle andre Punkter, som jeg berørte. Jeg sagde ham derpaa, at Enhver afgav sin Stemme efter sin bedste Overbeviisning, uden at nogen af Kirkens Ledere lagde den mindste Hindring i Veien for ham, og at det var Usandhed, hvad der var anført om Stemmegivning ifølge Aabenbaring. Vi afgave vore Stemmer ifølge Landets Love, da vi vare blevne lærte fra vor Barndom af, at Alle havde lige Rettigheder; desuden vare vi blevne forfulgte før den Tid, og de politiske Ledere saavel fra de omkringliggende Countier som dem, der boede iblandt os, havde udstedt mange Trusler imod os. Det er sandt, vi raadede vore Brødre, paa hvem de skulde stemme, idet vi sagde, at vi troede, at dette Parti vilde beskytte os og ikke tillade, at vi bleve drevne fra vore Eiendomme, saaledes som det hidindtil var skeet, — og dette gjorde vi, fordi vi troede, at det var det meest frisindede Parti, men vi toge høiligen Feil; thi da det kom til Stykket, viste det sig, at der vare ligesaa mange af det ene Parti imod os, som af det andet, og i Sandhed, det demokratiske Parti var det mindst frisindede; thi iblandt Whiggerne udkom der en Avis, som var paa vor Side.

Jeg gjorde tildeels disse Bemærkninger af Grunde, som jeg en anden Gang skal forklare Dem. Han lagde stor Vægt paa Forhørene i Richmond, og et Forfatningsudkast, som han sagde Avard og Andre (der dengang stode i et godt Forhold i „Mormonkirken") havde beediget;

derpaa fortalte han, hvad det indeholdt, og sagde, at Sidney Rigdon havde skrevet det.

Jeg benegtede det ligefrem og sagde, at jeg foruden mig selv kunde faae enhver „Mormon," baade Mænd, Qvinder og Børn til at beedige for hele Verden, at et saadant Udkast aldrig havde existeret, eller nogensinde var tænkt paa af „Mormonerne."

Han anførte derpaa nogle Punkter, som han sagde John Carroll havde fortalt ham i den lovgivende Forsamling i Missouri, hvilke gik ud paa, at „Mormonerne" havde nedbrændt flere Huse i Davies County, og han sagde, at hvad ham angik, da vilde han aldrig komme til Himmelen, dersom han ikke kunde komme derhen ved at være en retskaffen Mand. Da jeg talte om Nogle, som havde forladt vort Samfund, sagde jeg ham, at Carroll var frygtsom for at komme i Kirken igjen, og det paa Grund af de Tab, vi havde lidt, siden vi vare blevne uddrevne fra Jackson og Clay, — idet jeg fortalte om De Witt-Affæren, om den til Militsen udstedte Befaling og om Pøbelens Ankomst til Davies med den Trusel, at de vilde drive „Mormonerne" først derfra til Caldwell og siden til Helvede. Jeg fortalte endvidere, at Pøbelen i Caldwell nedbrændte vore Huse, at smaa Partier paa begge Sider holdt sig rede for paakommende Tilfælde, og at de sandsynligviis allerede havde gjort Fortred; men da jeg ikke var der, var jeg ikke personlig bekjendt med Tilstanden. Jed sagde ham, at Joseph Smith ikke havde noget verdsligt Embede, heller ikke befattede han sig med Krigsvæsen, eller havde grebet til Vaaben i den omtalte Affære, saavidt jeg vidste. Jeg bemærkede, at de havde John Carrolls edelige Vidnesbyrd for sig, hvilket indeholdt nogle Kjendsgjerninger, der ville synes fremmede, men som jeg igaar glemte at omtale. Det oplyste, at han (J. Carroll) var overbeviist om, at vi ikke vilde faae nogen Hjælp i Missouri, hvilket han maatte vide, da han var Medlem af den lovgivende Forsamling. For ikke længe siden talte jeg med Committeens Formand, der underrettede mig om, at Committen endnu ikke havde fattet nogen endelig Beslutning om denne Sag.

Jeg talte med Hr. Jamieson paa en Spadseertour, og han fortalte mig, at det Første, Committeen vilde gjøre, var at bestemme, om den vilde tage Sagen under Overveielse eller ikke, og dersom den ifølge Ansøgningen gjorde dette, vilde Senatet give den Fuldmagt til at sammenkalde Vidner og indhente de fornødne Dokumenter. Committen fremsatte nogle Spørgsmaale angaaende vor Religion, og det følger af sig selv, at jeg besvarede dem saa godt jeg kunde.

De spurgte meget omstændelig om hvormeget vi havde taget i Besiddelse af Jordeiendomme, og hvormeget der endnu var usolgt af disse. Da bemærkede Hr. Corwin, at vi ikke havde havt mange Jordeiendomme uden dem, vi selv havde sat os i Besiddelse af uden at kjøbe dem. Da jeg gav dem en Forklaring over det Omtalte, gjorde jeg dem opmærksomme paa Størrelsen af Caldwell og Davies Countier.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Evangeliets Prædiken.

„Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen," er Herrens Befaling til sine Tjenere baade i de forrige og i disse de sidste Dage. „Og hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt." Naar vi altsaa tage i Betragtning, hvor stor en Velsignelse, der skjenkes Mennesket, naar det annammer og adlyder Evangeliet, og paa den anden Side hvor stor en Straf der følger paa Forkastelsen af samme, kunne vi ikke lade være at tænke paa det forholdsviis store Ansvar, der paahviler de Ældste, som ere Evangeliets Forkyndere.

Vi ville derfor opfordre dem, som bære Herrens Præstedømme, til nøie at overveie Vigtigheden af det Kald, de have annammet. De ere Himmelens Sendebud til en falden Verden. De have den Ære, det Privilegium at være Medarbeidere i Frelsens store Plan, at opvække Menneskene af deres aandelige Slummer, og bryde Syndens og Mørkets Lænker formedelst Kraften af den guddommelige Sandhed, hvis Forkyndere de ere. Et stort Arbeide ligger foran dem. Det er deres Pligt at være aarvaagne, flittige og nidkjære i deres Gjerning. Den Eviges Magtbud er udganget; Evangeliets Principer skulle forkyndes — Sæden skal saaes — Afgrøden indhøstes — Laden fyldes — de Retfærdige frelses — og I Brødre af det hellige Præstedømme ere Arbeiderne i Viingaarden. Paa Eder hviler det store og vigtige Kald at gaae ud overalt og prædike Evangeliet for Enhver, som vil lytte til Eders Vidnesbyrd, og erindrer, at I ere ansvarlige for Herren og Mesteren for Maaden, hvorpaa I udføre det Eder paalagte Hverv.

Bestræber Eder for at erhverve al nyttig og nødvendig Kundskab fra Herrens Ord og Aabenbaringer, at I kunne vorde skikkede til paa en klar, tydelig og letfattelig Maade at fremsætte Kirkens Lærdomme og Principer, og fremfor Alt lever saaledes, at I ere i Besiddelse af Herrens Aand til at oplyse Eders Sind, styrke Eders Hukommelse og levendegjøre Eders Vidnesbyrd, saa at Overbeviisningens Kraft maa ledsage samme, uden hvilken al Prædiken er forgjæves. Naar Sandhedens Aand ledsager Ordet, da slaaer det an hos den Retskafne og Oprigtige, og vil fæste Rod og tilsidst bære Frugt.

De Ældste, som prædike Evangeliet for Verden, skulle ogsaa erindre, at hvad som for dem synes klart og selvbeviseligt, kan ikke altid synes saa for Tilhørerne, som ere ubekjendte med Evangeliets Grundsætninger; derfor er det ved mange Leiligheder nødvendigt at udøve Taalmodighed, Overbærenhed og Langmodighed. Saa stor er Fordommens, Traditionens og Vanens Magt endog hos den Oprigtige, at han ikke med eengang kan rive sig løs fra dens Indflydelse. Dette maa tages i Betragtning, naar en Ældste udsendes til Folk, som ikke før have hørt Evangeliet.

Det er ikke et Dieblikks Værk at adsprede Aarhundreders traditionelle Vildfarelser; men ved at fremsætte Sandheden paa en betænksom og sindig Maade, ville gode Mennesker, hvoraf der findes mange i ethvert Samfund, formedelst Guds Aands Veiledning efterhaanden overveie hvad de have hørt, og dersom de ere af Sandheden, ville de adlyde Evangeliets Forskrifter, naar de ere overbeviste.

Ligesaalidt bør en Ældste, forledet af blind Nidkjærhed, prædike Fordømmelse over dem, som ikke strax kunne see Rigtigheden af de fremsatte Lærdomme, ei heller hensynsløst rive ned paa andre Secter og Partier. En saadan Fremgangsmaade er uviis, opvækker onde Følelser, leder til unødvendig Forfølgelse og udretter ikke noget Godt. En Ældste bør prædike Evangeliet i en sagtmodig, frelsende Aand, og de gode og tænkende Tilhørere ville snart begynde selv at sammenligne hvad der fremsættes med de hellige Skrifter, og udfinde Feilagtigheden af den Religion, man har opdraget dem i. Enhver behøver Tid til at ransage, overveie og komme til Overbeviisning om Sandheden af Evangeliet; og den, som er oprigtig, vil vorde understøttet af Guds Aand i sine Undersøgelser.

Vi paalægge derfor de Ældste at være vise i al deres Fremgang, at bevare Herrens Aand under alle Omstændigheder, at være taalmodige under Forfølgelser, frimodige i Bekjendelsen af deres Tro og ufortrødne i Opfyldelsen af deres Pligter, da ville de erhverve sig alle gode Menneskers Agtelse og Velvillie, og Fjenderne og Modstanderne af Jesu Christi Kirke skulle vorde bekjæmpede og ikke have nogen Magt til at skade en trofast Herrens Tjener. Brødre af det hellige Præstedømme! Opfylder det Eder paalagte Hverv: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen." Opsøger de fortabte Faar af Israels Huus; gaaer hen til Egne, hvor Evangeliet ikke før har været prædiket; beder meget, at Herren maa aabne Veien for Eder; meget afhænger af Eders Trofasthed, Eders Udholdenhed, Eders Agtpaagivenhed. Udspreder vore Skrifter, at Menneskene kunne læse og undersøge; underviser med al Sagtmodighed dem, som ville annamme Eder, om Evangeliets første Principer, og lader de høie Ting være indtil de kunne forstaae dem. I ville have Møie nok med at faae Menneskene til at begribe Jesu Ord: „Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig;" eftersom man har lært dem, at den, som bliver døbt i sin spæde Alder og siden troer og bliver confirmeret, skal blive salig. Menneskene hænge haardnakket ved dette Menneskebud og glemme hvad Herren har sagt: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskenes Bud."

Tilsidst ville vi opfordre alle Hellige, at virke for Guds Riges Fremgang, saavel aandeligen som timeligen; thi hver trofast Tjener og Tjenerinde skal faae Løn for sine Gjerninger.

Til Bogagenterne, de Ældste og de Hellige i Skandinavien.

Eftersom vore Skrifter i en væsentlig Grad bidrage til Udbredelsen af Evangeliets Grundsætninger, er det min kjærlige og indstændige Anmodning til alle Sidste-Dages Hellige efter Evne og Leilighed at virke for Udbredelsen af samme. Enhver

Green bør udsende dertil skikkede Mænd til Afhændelse af vore Skrifter iblandt vore Medmennesker; og ansee vi „Indbydelsen," „Sandhedsrøsten," „Advarselsrøsten," „Evangeliets sande Grundsætninger," „Bibelhenviisninger" o. s. v. for passende at berede Veien for vore større Skrifter „Mormons Bog," „Lærdommens og Pagtensbog" og andre, som afhandle Læresætningerne i Jesu Christi Kirke. Arbeid med Bøn og Tro i denne Retning, hvilket ogsaa bidrager til at prædike Evangeliet, eftersom mangen En, der undseer sig i Begyndelsen for at gaae i vore Forsamlinger, hellere læser et af vore Skrifter for at faae Underviisning, og bringes derved til Eftertanke om Sandheden af det sidstedages Værk. Menneskefrygt afholde mange Oprigtige fra at søge; det er derfor vor Pligt at komme dem imøde i saa Henseende, besøge vore Naboer og Bekjendte, indlade os i Samtale med dem, tilbyde dem Skrifter, og paa denne Maade berede Evangeliet Indgang. Og de, som udsendes med Skrifter, bør ikke tabe Modet, om de end vises bort fra ni Huse, maaskee de ville vorde annammede i det tiende og faae Anledning til at afhænde et Skrift og maaskee aflægge et mundtligt Vidnesbyrd. Gaaer fra Huus til Huus, saavel i Stæderne som paa Landet, tilbyder Enhver Anledning til at gjøre sig bekjendt med hvad Gud er iſærd med at gjøre i disse de sidste Dage, at han kalder paa ethvert Menneske til at undersøge Budskabet, troe og adlyde samme, og berede sig for Christi anden Tilkommelse, „da han skal komme i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed og med Ildslue til at tage Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige."

Nyheder.

I Bladet „Kalmar" hedder det: Meningitis cerebro spinalis (eller Hjerne- og Rygmarvsbetændelse), som nu grasserer i Rusland og Polen, er efter Lægernes Opgivelse den samme Sygdom, som for en Tid siden hjemsøgte flere Dele af Kalmar Lehn. Den kaldes her Thorsåssygen, fordi den først viste sig i Thorsås Sogn; senere viste den sig i Väckebo m. fl. Steder. Sygdommen har ogsaa viist sig i Kalmar By, Westerås m. fl. Steder. Den skal ikke være smitsom, men meget smertelig, og Døden følger efter 5 a 10 Timers haarde Lidelser.

Søndagen den 7de Mai om Eftermiddagen mærkede man i Drammen, paa Eidsvold og i Christiania en temmelig stærk Jordrystelse.

Preussen. Fra Danzig skrives under 3die Mai i „Westpr. Zt.": Den saakaldte Nakkekramppe eller Meningitis cerebro spinalis, der af Menigmand kaldes „den nye Cholera," kræver overalt i Byens umiddelbare Nærhed sine Offre. Hidtil har det Landdistrikt, der kjendes under Navn af „Danziger Nehrung," været forskaanet, men efter hvad vi nu have bragt i Erfaring, ere omtrent 25 pCt. af de yngre Børn blevne angrebne. I Neustädter-Kredsen er den uhyggelige Sygdom derimod i Aftagende. I selve Danzig er der kun forekommet enkelte Tilfælde.

Fra Rusland hører man, at Sygdommen i St. Petersberg atter er tiltagen i ikke ringe Grad efter Paasken; dog ere Hospitalerne endnu ikke overfyldte.

Grækenland. Hyppige og temmelig stærke Jordskjælv have udbredt en sand Rædsel blandt Befolkningen i Messenien, navnlig i Modoa og Navarino. Flere Huse ere styrtede sammen og andre saa stærkt beskadigede, at Beboerne have seet sig nødsagede til at romme dem.

Blandt de talrige Ildsvaader, som i den seneste Tid have hjemsøgt Tydskland, er Branden i Frankenau (Kurhessen) den største. I neppe tre Timer (fra 8 til 11) bleve 130 Vaaningshuse tilligemed Ladebygninger og Udhuse i den Grad ødelagte, at kun en kolossal Gruusdynge betegner det Sted, hvor tidligere Husene stode. Alle Oplag af Korn og Fodevarer, alt Indbo af hvilkensomhelst Art, Møbler, Senge og Klæder ere fortærede af Flammerne; af Menneskeliv synes intet at være tabt. Kirken, Pastoratet, Raadhuset, Apotheket, kort alle offentlige Bygninger ere forvandlede til Ruiner. Overalt i de tydske Blade læses Opraab for at komme de ulykkelige Beboere af Frankenau tilhjælp. En lignende Ulykke er overgaaet den lille Stad Schauenstein i Ovrefranken, hvor Kirken og Slottet samt nogle større Privathuse frelstes, medens næsten alle mindre Vaaningshuse ødelagdes af Ilden. Byen var fortriinsviis beboet af Vævere.

Amerika. Lincolns Morder J. Wilkes Booth er bleven skudt i Maryland under Forsøget paa at paagribe ham. En af hans Medskyldige, Harold, er ved samme Leilighed bleven tagen tilfange. Bladene meddele ligeledes, at en anden af hans Kammerater, en vis George Andrew Atzerot, ogsaa bekjendt under Navnet Porto Tobacco, er bleven paagreben tilligemed sin Fætter, en vis E. H. Richter. De ere blevne paagrebne i Maryland, hvorhen Atzerot, for hvis Paagribelse der af Krigsministeren var udsat en Priis af 25,000 Dollars, efter Mordet havde begivet sig. — Angaaende Booth meddeles, at han i Januar Maaned d. A. overgav sin Svoger, Hr. J. S. Clarke i Philadelphia, der, som hele Booths Familie, er ivrig Unionist, en forseglet Pakke til Opbevaring. Denne Pakke har Hr. Clarke nu aabnet og deri fundet foruden nogle Statspapirer en længere Skrivelse, hvori Sydstaternes Ret til en Secession deduceres fra et høist exalteret Standpunkt. Slaveriet kaldes en af de største Velsignelser, som Gud nogensinde havde ladet blive en begunstiget Nation tildeel. I Skrivelsen omtales Booths Meddeelagtighed i John Browns Henrettelse, og Modstanderne af Slaveriet betegnes som de eneste Forrædere i Landet, som et Parti, der heelt og holdent fortjente John Browns Skjæbne. Hvad Lincoln angaaer, udtaler han sluttelig den Plan, at tage ham tilfange og bringe ham til de Konfødereredes Leir. Om at myrde ham, staaer der derimod Intet i Skrivelsen. Brevet er understrevet: „En Konfødereret, der gjør sin Pligt paa eget Ansvar. J. Wilkes Booth."

Af Bladenes Beretninger om de nærmere Omstændigheder ved Morderen Booths Paagribelse meddele vi Følgende: I de første otte Dage efter Mordet var saa godt som ethvert Spor af Booth forsvundet. Oberst Bager, der havde faaet det Hverv at lede Eftersøgelserne, havde udkommanderet en Styrke af 1600 Mand Kavaleri foruden 500 Opdagelsesbetjente og Civile, og disse afsøgte alle de nedre Distrikter i Maryland, men forgjæves. Om Søndagen (den 23de April) fik Oberst Baker ved en Samtale med en lille Dreng det første Nys, at Booth sandsynligviis var gaaet

over Floden ved Port Royal, og en Neger, som senere blev taget under Forhør, fremkom med Udtalelser, der overbeviste Baker om, at dette virkelig var Tilfældet. En Afdeling Kavaleri paa 28 Mand blev derfor i en Dampbaad sendt til Stedet. Kavaleristerne kom iland et Par Miil nedenfor Færgestedet og afsøgte Egnen ved Flodbredden flere Miil længere ned, men uden Held. Tilsidst begave de sig tilbage til selve Færgen. Lieutenanten, som kommanderede Styrken, tog Færgemanden i strengt Forhør, men denne nægtede paa det Bestemteste at have seet det Allermindste til de eftersporede Forbrydere. Lieutenanten gik derpaa hen til en Neger, som sad i Nærheden, og viste ham to Photographier respektive af Booth og Harrold. Negeren gjorde ikke mange Omsvøb, men sagde strax, da han saae Photographierne: „Ih, Massa, det er jo de to Herrer, vi færgede over Floden igaar." Nu var Færgemanden nødsaget til at gaae til Bekjendelse. Kavaleristerne gave sig nu paany til at forfølge Sporet, hvilket lettedes derved, at man erfarede, at Booth ved at springe ned fra Præsidentens Loge (ikke, som det tidligere hed, paa Flugten) havde forstuvet sin ene Fod og derfor kun kunde bevæge sig med Vanskelighed og ikke ride. De vare komne omtrent 14 engelske Mile forbi det Sted, hvor Booth senere blev paagreben, da en Neger, som de afhørte, meddeelte dem, at han samme Dag havde seet „to Fremmede sidde i Garretts Veranda." Beskrivelsen af den Ene passede fuldkommen paa Booth. Styrken begav sig strax tilbage til Garrets Huus, hvor Lieutenanten tog Eieren i Forhør, men denne benægtede at have seet to Fremmede. Lieutenanten truede med at skyde ham ned paa Stedet, dersom han ikke tilstod, og Garrets Søn kom da ilende til og sagde, at de to Fremmede vare skjulte i Laden. Klokken var dengang omtrent 2 om Moegenen. Den kommanderende Lieutenant opfordrede nu Booth til at komme ud af Laden og overgive sig, men han erklærede, at han ikke vilde lade sig fange levende. Han var bevæbnet med flere Revolvere og en Dolk. Hans Staldbroder og Medskyldige Harrold tilbød derimod at overgive sig og stak i dette Øiemed Hænderne ud gjennem den paa Klem staaende Ladedør, for at de kunde blive bundne. Booth skjeldte ham ud for en Kryster og beskyldte ham for Forræderi. Der blev parlamenteret med Booth i over en Time, men forgjæves, og Lieutenanten, som havde erfaret, at der befandt sig en Deling konfødereret Kavaleri i Nærheden, meente ikke at kunne give længere Frist og gav Befaling til at sætte Ild paa Laden. Da Høet blev antændt gjennem nogle Huller i Muren, ilede Booth til for at slukke Ilden, men da dette snart viste sig frugtesløst, gik han tilbage til Midten af Laden, hvor han stillede sig hen med korslagte Arme og en Revolver i den ene Haand. En Sergeant, som imidlertid var krøben op paa Ladebygningens Tag, affyrede gjennem en Aabning i dette sin Karabin paa Booth i det Øiemed at træffe hans Arm og gjøre ham uskadelig; men Skuddet ramte Rygraden, og der kunde altsaa ikke mere være Tale om at fange Morderen levende. Lieutenanten, som hørte Skuddet og troede, at Booth havde skudt sig selv, ilede ind i Laden og kom der hurtig til Vished om, hvad der var skeet. Klokken var da henimod 4 om Morgenen, og omtrent Kl. 7 opgav Booth Aanden. Hans sidste Ord vare: „Siig til min Moder, at jeg døde for mit Fædreland. I hans Lomme fandt man en Dagbog, hvis Notitser vare begyndte den Dag, Mordet var begaaet, samt nogle faa Banknoter og en Anviisning paa 60 Lst., efter nogle Angivelser paa en Bank i Kanada,

efter andre udstedt af en Bank i Kanada paa London. Anviisningen var allerede udstedt i Oktober Maaned forrige Aar.

I Anledning af Mordet skal der have fundet over to hundrede Arrestationer Sted. Arrestanterne ere beskyldte deels for iforveien at have været vidende om de paatænkte Attentater og deels for at have huset Gjerningsmændene og befordret deres Flugt. Blandt de Arresterede er Morderens Broder Junius Brutus Booth, der havde skrevet et — paa Veien opsnappet — Brev til Wilkes Booth, hvori han anmodes om at opgive den paatænkte Petroleum-Affære, eftersom Richmond jo nu var indtaget. Man formoder, og vel neppe uden Grund, at „Petroleum-Affære" her var brugt i en ganske anden Betydning end den tilsyneladende. Af Harrold og adskillige Andre venter man vigtige Tilstaaelser. Der er i Washington fremkommet et Forslag om at jævne Fords-Theatret, i hvilket Lincoln blev myrdet, med Jorden og at opreise det paatænkte Mindesmærke til hans Ære paa dette Sted.

New York, den 6te Mai Formiddag. Der forberedes en Fribytter-Expedition mod Mexico. De Forenede Staters Regjering agter med det Første at ophæve de hidtilværende konfødererede Havnes Blokade. Der indløber bestandig Efterretning om, at enkelte konfødererede Hærafdelinger have kapituleret.

Præsident Johnson beskylder i en Proklamation Jefferson Davis og andre navngivne Førere i Sydstaterne aabent for Medskyldighed i Mordet paa Præsident Lincoln og udlover en Belønning af 100,000 Dollars for Davis' Paagribelse. Sidstnævnte er, forfulgt af Stonemans Kavaleri, ankommen til Yorkville i Syd-Carolina.

Præsident Johnson har ligeledes i en nylig holdt Tale bebudet den strengeste Afstraffelse af Hovedmændene for Rebellionen.

De Konfødererede skulle i den sidste Tid have opbrændt betydelige Oplag af Bomuld. Alene i Montgomery skulle de før Rømningen have opbrændt 94,000 Baller.

Blandinger.

I de franske Kirker er det Skik Paaskesøndag at indsamle „en Skilling til den hellige Peter," det vil sige til den katholske Kirkes Overhoved. At mange Bække smaa danne en stor Aa, derpaa giver denne Indsamling et mærkeligt Exempel. Alene i to af Paris's mange Kirker indbragte den sidste Paaskedag ikke mindre end 41,000 Franks, nemlig i St. Clotilde 19,000 Franks og i St. Sulpice 22,000 Franks. I en anden Kirke, St. Thomas d'Aquin, fandtes blandt den indsamlede Sum en lille Pakke bestaaende af 12 Banknoter, hver paa 1000 Franks; paa en Papirstrimmel, som var lagt om dette Bidrag, stod skrevet: „Til Paven!"

Havets Lysen. Den franske Marineminister har fra Chefen ombord paa Skibet „Augustin," Kapitain Farrandy, modtaget en interessant Beretning om Havets Fosforescens (Lysen). Den 1ste Januar 1865 har Kapitainen under 13° 30′ nordlig Brede og 30° 50′ vestlig Længde seilet en Strækning af omtrent 275 Miil

gjennem fosforescerende Vand. Om Natten var Havet ganske blaat; ved enhver Gyngen af Skibet var Lyset, som fra Vandet foran Skibet faldt paa Fokkemasten, ligesaa livligt som det elektriske Lyses Skin paa en Gjenstand. Horisonten syntes saa sort, som om et Uveir stod i Begreb med at bryde løs. Om Dagen var Vandet grønligt, hvorfor Kapitainen lod flere Gange Loddet kaste ud, da han frygtede, at han seilede paa grundt Vand, men Loddet viste ofte 160 Metres Dybde. Vandets Overflade viste sig Dag og Nat furet af Vinden, og Havet lugtede ligesaa stramt som et Fisketorv. Kapitain Farrandy lod nu flere Gange noget Vand øse op og bemærkede deri en betydelig Mængde smaa hvide Traade af 3—5 Millimetres Længde, som, naar de havde været kort Tid i et Glas, antog en ægformig Skikkelse af 3 Millimetres Længde og ½ Millim. Tykkelse. Efterhaanden samlede disse Smaadyr sig i Grupper paa 12—15 og dannede et Slags meget glimrende graa Orme. I denne Skikkelse lignede disse Smaadyr i alt Væsentligt dem, man seer i de gule Smaalegemer, som svømme paa Vandet, og som i Almindelighed kaldes Fiskeleg eller specielt Hvalfiskeleg. Det er mere end sandsynligt, at man maa tilskrive disse Dyr Vandets Fosforesceren.

Wårt hem.

Hell Dig, wårt hem, på höga fjällar rika,
Der winden susar omkring stam och gren;
Der bäckar leka hwarje år sig lika,
Och ned från bergen forsar strömmen ren;
Der höjderna sig uti grönska kläda,
Och speglar sig i insjöns klara wåg;
Der Israel sig uti loffång glädja,
Och prisar Herrans makt af själ och håg.

Hell Dig, wårt hem, med dina höga kullar,
De alster af naturens skaparhand;
Der fridens morgonglans sitt ljus framrullar,
Och lifwets sol uppgår från himlens rand;
Der gylne knoppar gunga på sin stängel,
Omhuldad' af zefirens lena hand,
Och morgonblomman, skön liksom en Engel,
Wäcks ur nattens blund, af solens brand.

Hell Dig, wårt hem med dina gröna skogar,
Hwars stammar liksom palisader stå,
Och gren med gren ett tempelhwalf hopfogar,
Som herligt höjer sig mot himlen blå;

Och hwarinunder fogelns späda tunga,
Då morgonsol'n förgyller skog och fjäll,
Hörs naturens sköna prakt besjunga
Inwid de trognas lugna tjäll.

Hell Dig, wårt hem, der palmens krona böjer
Sig majestätiskt upp mot himlens sky;
Der fridens Gud bland sina barn sig röjer
Och grundar Zions sköna stad så ny;
Der lifwets källor syns i mängd framspringa
Från ewighetens dolda sköte ut,
Och rent och klart sitt innehåll frambringa
I öfwerflöd, som aldrig tager slut.

Hell Dig, wårt hem, der hulda fadershanden
Bewarar sina barn från nöd och sorg,
Och samlar dem från isbetäkta landen
Till fridens hem — till Zions fasta berg. —
Hell Dig, Du nejd med dina gröna lunder!
Mig dyrbarast af hwad som fins på jord;
Der skall wi skåda Herrans makt och under
Och i hans tempel höra lifwets ord.

John J. Schöldebrandh.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.